

Jiří Karen: Povídky končily většinou v šuplíku, fungovat začaly až divadelní hry
OPAVA (3. prosince 2012) – Jméno studenta třetího ročníku oboru Kulturní dramaturgie se zaměřením na divadlo Jiřího Karna je na akademické půdě Slezské univerzity slyšet poměrně často. Především jako o vůdčí postavě opavské pobočky občanské iniciativy ProAlt, iniciativy pro kritiku reforem a na podporu alternativ, která pořádá již druhým rokem hojně navštěvovaný cyklus přednášek významných osobností Kriticky myslící osobnosti. Méně se ale ví o jeho studijním zaměření a plánech do budoucna. Obé má společného jmenovatele: divadlo a divadelní hry. Jiří divadlo nejen studuje a hraje, ale především také píše.

Tvoji hrou N/Emoce odstartoval letošní studentský divadelní festival Na cestě, také oslavu Dne studentstva v univerzitním areálu Hradecká provázela tvoje divadelní hra Škola základ života. Jako autor si ale podepsán především pod představeními Divadla vysokozdvížného soumara. Nutno podotknout, že všechno jsou to hry neotřelé, moderní a divácky atraktivní. Stal ses dramatikem z posláním nebo to byla spíše náhoda?

Asi náhoda. Psal jsem různé povídky, které sice někdy získaly různá ocenění, ale tím to haslo. Skončily v šuplíku. Pak jsem zkusil napsat něco dialogického pro kamarády a kupodivu to docela fungovalo. Takhle asi vzniklo naše divadlo. Nejdůležitější je ale ta kolektivní tvorba – nemáme žádného režiséra.

Tvé hry jsou pro někoho možná absurdní, pro dalšího příliš extravagantní, ale jiný si v nich najde hlubší smysl a dokonce poučení. Co svojí tvorbou sleduješ, snažíš se o naplnění potřeby něco sdělit, někoho poučit, úmyslně využíváš jinotajů nebo ti jde jen o zábavu a radost?

Popravdě řečeno, nesnažím se nijak násilně do her cpát „poselství“. Napadne mne základní situace, a pak už ty dialogy vznikají samy. Samozřejmě se v hrách odrážejí problémy, které vnímám jako generační: iluze svobody, střepovitá fragmentarizace jedince, idiotská aristotelská logika, všepožírající instrumentální rozum, absolutní arogantní samozřejmost, se kterou nadutě kráčíme k apokalypse...

Připadá mi, že jsme někde ztratili odpověď na otázku „Proč ksakru tahle civilizace?“ A co je možná ještě horší, už si tuto otázku zapomínáme klást...

Ted' si ale především studentem třetího ročníku oboru Kulturní dramaturgie se zaměřením na divadlo a spojil své autorství i s univerzitním souborem Přeseděla jsem si nohu. V čem je tato práce, a vůbec práce na univerzitní platformě, pro tebe přínosná?

Asi prakticky nepřínosnějším projektem je realizace festivalu Na cestě..., který organizují studenti kulturní dramaturgie. Kromě produkce a dramaturgie celého festivalu ještě vytvářejí tři původní inscenace v Česku neuvedených textů. Je to šílený záhul, leč bez vody se neutopíš...

Martin Kūs, oddělení pro vnější vztahy

Slezská univerzita v Opavě

Na Rybníčku 626/1, 746 01 Opava

telefon: 739 720 126, e-mail: martin.kus@slu.cz

www.slu.cz

 Ale vraťme se k „soumarovi“. Jak dlouho Divadla vysoko zdvižného Soumara funguje a byl jsi jeho součástí od začátku?

Arty Soumar vznikl kombinací alkoholových performancí bandy kamarádů a mých textů. Fungujeme tuším už pátým rokem. Někdy se naše hry setkají s nadšenou odezvou (získali jsme několik cen z postupových přehlídek), jindy nás nechápavě vypískají. Sebekriticky je třeba přiznat, že ten náš potenciál trochu proflákáváme.

Sami sebe označujete jako ochotnický spolek výstředních mládežníků se sklony k mraučení. Co si máme pod touto charakteristikou představit?

Mraučení je specifický přístup k životu. Dalo by se to charakterizovat asi takto: Když k vám přistoupí Velký druhý a začne vám klást otázky jako „Co chceš v životě dokázat?“ reakcí jest převalení na zem, zběsilé vrtění nožičkami a táhlé skřehotání kombinované s mňaučením.

Vaše umění vás už zavedlo na různá místa. Vzpomínáš na některé mimořádné představení, které se, řekněme, vyvinulo trochu jinak, než bylo v plánu?

Těch legendárních představení bylo více. Ať už v prostorách gotických hradů na undergroundových festivalech či v zapadlých bruntálských klubech. Nicméně asi nejbláznivější pro nás bylo představení v ostravské zoo, kdy naše repliky přerývali paviáni, vítr nám odfoukal rekvizity a v zásadním dramatickém momentu hry kolem přejel výletní vláček. To bylo už i na nás moc...

Ted' vás čeká další, už třetí, ročník festivalu SoumArt Fest. Pozveš na něj také naše čtenáře?

SoumArt Fest je třetím ročníkem multižánrového festivalu, který pořádáme v Loutkovém divadle spolu s opavským Střediskem volného času. Je to takový přátelský festival s minimálním vstupným, občerstvením a pohodovou náladou. Letošní ročník se bude konat v sobotu 8. prosince od 14 do 20 hodin. Diváky bych chtěl nalákat na legendární světoznámé ostravské Bílé divadlo, kabaret s rumem Zajíc v pytli či na myslím ojedinělé projekty studentů kulturní dramaturgie Lulu a Bílé balónky. V předsálí divadla bude vernisáž a v programu nebude chybět hudební produkce či autorské čtení.

Martin Kůs